geen gegier van een lachmachine, geen enkel draaiorgel, geen verdwaalde belleman of doedelzakspeler, niks, niks, niemendal, geen noot zoo groot als een schildwachthuis... En binnenkomend, zagen ze het al gauw: niks dan toonbanken met allerlei goederen, net als buiten in de kleine gebouwtjes, en overal menschen, die met heel droge gezichten met mekaar stonden te spreken. Maar niemand danste er, of zong of lachte of deed ook maar eens even iets mals, en ten overvloede lange tafels met flesschen, waarop de verrukkelijkste namen waren geplakt, maar die dicht bleven als een pot.

— Ik geef het hier op, zuchtte Jaap.

— Ja, het is een abuis. Wij zijn verdwaald.

— Er zullen twee Jaarbeurzen zijn, opperde Jaap, — een droge en een lollige. Het is wel ongelukkig, dat wij nu net op de droge verdwaald geraakt zijn. We zullen dien mijnheer eens vragen.

Hij klampte een beambte aan.

— Mijnheer, begon hij nederig, — zoudt U me ook kunnen zeggen of er ook twéé jaarbeurzen zijn?

— Ja, dat is te zeggen... begon de man, — ja, er zijn er twee. De andere is op het Janskerkhof. Dat is niet ver van dit terrein af.

De vrinden bedankten, en gingen den uitgang opzoeken.

— De naam bevalt me niet, mopperde Kees, — Kerkhof. Kerkhof...

— Dat zegt niks, troostte Jaap, — eerst kijken...

Ze vonden den uitgang na eenig gescharrel, en wandelden naar het Janskerkhof. Maar nauwelijks daar, hadden ze het al gezien. Ook tentjes, uitstallingen, ernstige menschen, degelijke gesprekken. Neen, deze Jaarbeurs was het ware niet. Nog liepen ze voort, maar hun gezichten waren verdrietig, al de fut was eruit.

Toen ze een half uurtje moedeloos rondgesloft hadden, zochten ze een koffiehuis op, en gingen zich met een glaasje bier troosten.

— Veel trek heb ik er eigenlijk niet in, zuchtte Jaap, — ik heb eigenlijk nergens trek in. Wat hebben we angehaald.

Had jij me niet kunnen waarschuwen, dat er hier niks an was? — Ik wist het ook niet, verdedigde Kees zich, — ik ben er net zoo verslagen van als jij... Denk je dat het voor mij een lolletje is?

— Maar ik heb er mijn huwelijksleven aan opgeofferd, steunde Jaap, met een doodsbenauwd gezicht, — als ik thuis kom, is Let al bij den advocaat geweest. Jij kent 'r niet.

— Dat zal zoo'n vaart niet loopen, troostte Kees, — ze is al blij, als ze je weer terugziet.

— Dat zeg jij....

— En het is zoo....

— Ach, wat 'n ellende, wat 'n ellende. Wat heb ik gedaan. Die misselijke dooie Jaarbeurs. O, o, mijn verdere leven is verwoest, steunde Jaap.

— Kom, dat zal wel meevallen, troostte Kees.

— Het is te hopen... zuchtte de geplaagde Jaap.

In diepe neerslachtigheid dronken zij nog een paar glaasjes bier en aten een stukje in het koffiehuis, om dien middag nog de terugreis naar Dijkgat te aanvaarden.

En mistroostig en vermoeid kwamen ze daar dien avond aan. Maar Jaap, overwegend hoe hij zich thuis houden zou, had als de eenige uitkomst bevonden: zijn rol van quasi brutalen, onverschilligen echtgenoot te blijven spelen. De omstandigheden hielpen hem daarbij. Toen hij onbemerkt naar binnen gekomen was, vond hij Letje, zoo kittig en zoo pittig als ze dan wezen mocht, ineengedoken aan de tafel zitten met een grooten zakdoek voor het gezicht, en huilen, huilen... tranen met tuiten.

— Waarom huil je, zei hij op onbeschoften toon.

— Ik huil niet, wat denk je? antwoordde ze bits, terwijl de tranen over haar wangen biggelden.

— Nu, dat zie ik, zei Jaap hoonend.

— Huilen of niet huilen, praatte ze met een trillende stem, — maar mijnheer is uitgeweest! Mijnheer heeft een heelen dag geen steek uitgevoerd. Mijnheer is naar de Jaarbeurs geweest. Mijnheer heeft een fijnen dag gehad...

— Zwijg, mensch, een fijne dag? deed Jaap bitter, — een ellendige dag. Een nagel aan mijn doodkist...

Letje's gezicht leek op te klaren. Ze hief haar wel natte, maar toch alweer min of meer pittige oogen naar hem op.

— Dus... je hebt je verveeld? vroeg ze op verheugden toon.

— Verveeld? Verveeld? Het is de ellendigste dag van mijn leven geweest....

Toen Jetje dat hoorde, werd ze waarachtig weer week.

— De mijne ook... snikte ze, — zoo alleen. En zoo angstig.

Een glans van hoop kwam Jaap, die van besluiteloosheid en zwakte aan mekaar hing, verblijden. Hij schikte zijn stoel wat dichterbij.

— En je wou nogal scheien? begon hij.

Ze hief haar roodbehuilde gezicht naar hem op, maar zei niets, geen stom woord.

— Of schei je niet? drong hij aan, vriendelijker en vriendelijker.

— Dat zal ervan afhangen, marchandeerde ze, — als jij niet meer naar de ... naar de jaarbeurs gaat.

— Neen, dat zweer ik je. Nooit van mijn leven! viel Jaap uit, — dat kan ik je op 'n briefie geven.

J. S.

DE NIEUWE REPUBLIEK OEKRAINE

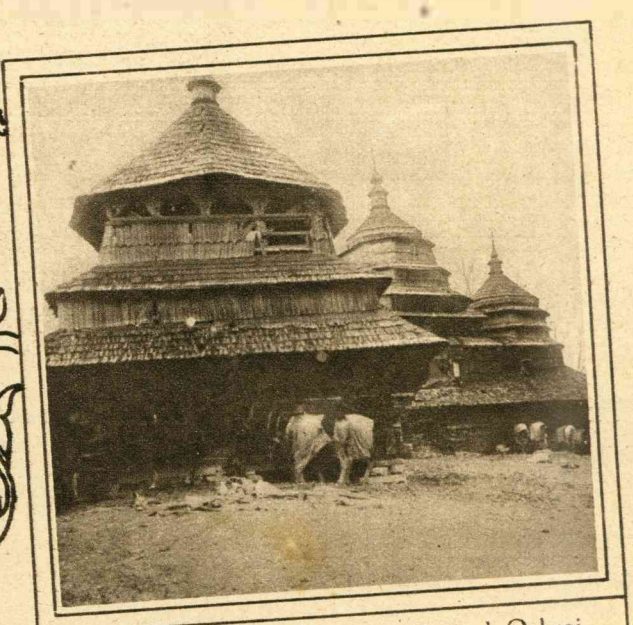
DE GRENZEN VAN OEKRAINE.

Op deze pagina vinden onze lezers een aantal interessante foto's, betrekking hebbende op den nieuw gevormden staat Oekraine, terwijl bovenstaande kaart een denkbeeld geeft van de groote uitgestrektheid dezer nieuwe republiek. Zooals men weet, is de vrede tusschen Oekraine en de Verbondenen thans officieel door de Duitsche regeering bekrachtigd.

Links: De Masepinskaja-kerk te Kiew, de hoofdstad van Oekraine. Midden: Oekrainische Boerin in nationale dracht. Rechts: Typisch Oekrainische houten kerkje op het platte land.

Een groep Oekrainische boeren en boerinnen in historische volksdracht.

n Nieuw soort pannekoek

Men schrijft ons:

Daar in de meeste huisgezinnen bloem en meel gaan ontbreken, omdat de broodkaart geheel verbruikt wordt en nu ook rijst niet meer verstrekt wordt, wil ik eens mededeelen, hoe ik smakelijke en voedzame pannekoeken bak.

Men neemt $^1/_2$ pond gort en $^1/_2$ pond havermout en maalt beide tegelijk door den koffiemolen. Van het aldus verkregen meel maakt men beslag, door er op deze hoeveelheid 1 L. lauwe melk, wat zout en een lepel stroop door te roeren. Het beste is om van bovengenoemde hoeveelheid een stuk of acht pannekoeken te bakken; ze zijn dan wel wat dik, maar dienen daardoor juist uitstekend als aanvulling. Men vergete niet, om zoodra het beslag in de pan is, er een deksel op te leggen, dan wordt de koek goed door en door gaar.

Enkel gemalen gort is ook te gebruiken. Ook van rijst en havermout, beide gemalen, is smakelijk.